

Лабордонъ като ся призва отъ госпожа Латуръ, сѣдна близъ нея при трапеза-та и си стори закуска, споредъ начина на приселеницы-те кафе размѣшено съ орисъ сваренъ съ вода. Радовася превосходно за благочиніе-то и чистота-та на хижата, за согласіе-то и единопдушіе-то на двете драгы оныи домородства, и за ревность-та юще на престарѣлы-те слугы.

„Тука, рече, сосудите са древени, нахожда обаче челоѣкъ лица тихы и сердца златны.“
Павель като ся возвесели за расположеніе-то на управителя камъ нихно-то гражданство, рече му: „Желаемъ, Ваше Благородіе, да быда вашъ пріятель, защото сте спокойный челоѣкъ.“
Господинъ Лабордонъ прія съ радость тойзи знакъ на островска-та искренность, и като взе десница-та Павлу цѣлува го, и исповѣда камъ него пріятелство вѣрно.

Слѣдъ закуска-та взе госпожа Латуръ на само, и ѿ рече че ся нахождаше благовреміе за да прати дещеря си во Франція съ корабъ готовъ да отпльва. „Ще я препоруча на иста-та си сродница, коя-то ще путешествова съ той-же корабъ. Внимай добръ, госпожа моя, да не бы да пренебрежишь големо богатство